

No era una badada, anava contra direcció, com hi havia anat des que havia marxat del poble. I quan el van parar no va voler sortir, no volia deixar el seu marit sol al cotxe.

En Rodrigo havia de treure el Henry d'aquella residència rodejada d'un jardí grandíols, salpebrat d'arbres centenaris entre els quals es veia la blancor dels Alps. Tot l'edifici estava ple de detalls sumptuosos, però rere aquella aparença s'amagava una atenció poc curiosa als residents. El Henry havia anat llanguint des que estava allí. Tenia els ulls enfonsats i la roba li anava baldera. En Rodrigo no volia que el seu marit passés els seus últims dies d'aquella manera.

Havia entaforat al maleter del cotxe les maletes, els documents, algunes provisions i tot el material sanitari i medicació que el Henry necessitava. Aquella tarda va arribar a la residència per dur-lo a fer un volt, com altres dies. Però quan havia començat a fosquejar, van marxar cap a la frontera amb Itàlia. Ho donaria tot per fer-lo feliç, malgrat que hauria de sobreposar-se al dol anticipat.

Havien sentit rumors, però no van pensar que fos tan greu. No van arribar a la Toscana, els rumors van convertir-se en ordres de confinament i tancament d'hotels. Anirien cap a Galícia, segur que la seva germana els acolliria. Seria un viatge dur, haurien de dormir en el cotxe. Va comprar mantes i provisions i va començar un viatge incert cap a un refugi segur. Les voreres de la carretera estaven gebrades i la calefacció i les mantes no van ser suficients. Havent passat Madrid, estaven molt refredats i el Henry no parava de tossir i bullia, quasi no parlava i quan ho feia deia frases inconnexes i paraules trabucades. Ell també es notava febrós, però havia d'arribar, i sovint apartava

la vista de la carretera per mirar-lo amb els ulls humits; havia volgut oferir-li un viatge final de somni i estava sent un malson.

La seva germana Olalla, era a casa; quan va obrir no el va reconèixer,
—*Soy tu hermano Rodrigo.*

—*No tengo ningún hermano* —li va respondre ella.

—*Olalla, por favor, serán pocos días, estamos enfermos, necesitamos un sitio donde reponernos.*

—*Hala vete, a lo mejor tenéis el virus éste...* —L'Olalla va tancar la porta.

En Rodrigo va tornar al cotxe arrossegant els peus; no va dir res a l'Henry que estava endormiscat. Tornaria a travessar Espanya cap a Lugano. Tant de bo aguantés el viatge i es poguessin acomiadar a casa, però el seu marit no va aguantar. Aquell vespre es va aturar per descansar, fer benzina, comprar alguna cosa per entretenir la gana i un ambientador. El Henry ja no es va despertar. En Rodrigo, quan ja no li van quedar més llàgrimes, va engegar el cotxe, la frontera ja no estava lluny.

Hi van arribar de matinada, el sol encara tardaria a sortir, i no els van aturar.

Només havien de travessar França de pressa i arribar a la frontera suïssa.

Llavors, els cotxes del davant seu van començar a frenar i a encendre els llums de *warning*, Hi havia un control. Va témer el pitjor, els pararien, voldrien veure la cara del seu home adormit sota les mantes i s'adonarien que no estava dormint. Va girar en rodó i va tornar per on havia vingut; sabia que anava contra direcció, però no se li va acudir res més. A la frontera no hi havia cotxes, va accelerar, la barrera no estava baixada i va seguir a tota velocitat, Segur que havien donat l'avís, hauria d'agafar una sortida i circular per carreteres secundàries. Va agafar la sortida de l'Escala, seguia contra direcció i

els mossos l'estaven esperant. Va haver de frenar, i els agents van rodejar el cotxe; se'ls va mirar amb les mans crispades aferrades al volant; li van ordenar que sortissin del cotxe.

Però no podia fer-ho, veurien que l'Henry estava mort i se l'endurien. Es va tancar dins el cotxe, no els traurien d'allà dins, no els separarien el cotxe ara era la seva casa.

Un dels agents va trencar a cops la finestreta.

Es va posar a plorar, mentre agafava la mà freda del seu amor.